

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/395/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512202498
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2512202498.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci navrhovateľa: Papier centrum plus, spol. s r.o., Za poštou 3835/7A, Hlohovec, IČO: 36 235 644, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Tímkom, so sídlom Štefánikova trieda 6, Nitra, proti odporcovi: K. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, E., t.č. bytom L. K. XA, E., zastúpený advokátom Mgr. Radovanom Ulehľom, so sídlom Winterova 62, Piešťany, o zaplatenie 44.490,60 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 10C/18/2012-207 zo dňa 04.02.2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 44.490,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 44.490,60 Eur od 17.02.2012 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporcovi uložil tiež povinnosť zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5.264,05 Eur a náhradu iných trov konania v sume 2.669,- Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne citáciou ust. § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 415, § 420 ods. 1 a 3, § 442 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vecne argumentoval tým, že predmetom sporu bolo zaplatenie sumy 41.039,41 Eur titulom bezdôvodného obohatenia a súm 1.579,54 Eur a 1.871,65 Eur titulom náhrady škody, t.j. spolu 44.490,60 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 44.490,60 Eur od 17.02.2012 do zaplatenia. Odporca bol u navrhovateľa zamestnaný na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.12.2007 so skúšobnou dobou do konca februára 2008 na pracovnej pozícii výkonného riaditeľa. Navrhovateľ s odporcom skončil pracovný pomer v skúšobnej dobe k 11.01.2008, kedy bol odporcovi poštou doručený oznam o skončení pracovného pomeru (č.l. 37). Čiže od 12.01.2008 neboli účastníci konania v pracovnoprávnom vzťahu a preto tu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce (hoci len v otázke v limitácii náhrady výšky škody), lež ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nakoľko právny zástupca odporcu vzniesol námietku premlčania, súd sa musel vysporiadať s touto námietkou ako predbežnou otázkou. Osobitne skúmal súd premlčanie pri nároku z titulu bezdôvodného obohatenia a osobitne pri nároku z titulu náhrady škody. Súd mal z vykonaného dokazovania, listinných dôkazov preukázané, že Ing. K. H. sa dozvedel a) o manku v pokladni vo výške 1.363,70 Eur dňa 24.03.2010, lebo vtedy bola vykonaná inventarizácia hospodárenia; b) o „zálohe na mzdu 03/2010“ vo výške 39.675,71 Eur dňa 26.03.2010, kedy zistil, že odporca vybral túto sumu z pokladne navrhovateľa

a zároveň o osobe, ktorá podpisovala doklady súvisiace s prevzatím peňazí. Vzhľadom na právoplatné odsudzujúce rozhodnutie OS Piešťany, č.k. 1T/31/2011 z 05.09.2011 súd vyhodnotil konanie odporcu za úmyselné, protizákonné a preto i aplikoval 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Súd si ustálil už z vyššie vykonaného dokazovania, že pri sume 1.363,70 Eur začala objektívna premlčacia lehota plynúť dňa 15.02.2008 a pri sume 39.675,71 Eur dňa 26.03.2010. Súd totiž preukázané, že dňa 15.02.2008 bol odporca zapísaný ako konateľ navrhovateľa a dňa 26.03.2010 sa navrhovateľ pri inventarízácii dozvedel o výbere sumy 39.675,71 Eur na protipodpis odporcu. Pri uplatnenej sume 1.579,54 Eur z titulu náhrady škody (taktiež vzniknutej v dôsledku protiprávneho konania odporcu) začala plynúť dvojročná subjektívna lehota a aj 10 ročná objektívna premlčacia lehota dňa 11.03.2010, kedy bola suma vyplatená Ing. K. H.. Pri uplatnenej sume 1.871,65 Eur z titulu náhrady škody začala plynúť dvojročná subjektívna lehota dňa 24.03.2010 (konateľ Ing. Pavol Kopáni sa o tom dozvedel pri inventarízácii) a 10 ročná objektívna premlčacia lehota začala plynúť v zmysle jednotlivých platieb právneho zástupcovi spoločnosti v konaní sp. zn. 5Cb/127/2008 za právne služby nasledovne: v časti 622,14 Eur dňa 12.12.2008, v časti 749,70 Eur dňa 09.02.2009, v časti 187,43 Eur dňa 12.03.2009, v časti 312,38 Eur dňa 08.04.2009. Z týchto skutočností si súd ustálil, že ani v jednom z uplatnených nárokov nie je námietka premlčania dôvodná.

Z výpisu z obchodného registra navrhovateľa si súd prvého stupňa ustálil, že odporca nebol nikdy konateľom navrhovateľa a to aj s poukazom na právoplatný rozsudok OS Piešťany, č.k. 5Cb/127/2008-183 z 28.05.2009 v spojení s rozsudkom KS v Trnave, č.k. 21Cob/273/2009-264 z 12.01.2010; i právoplatným trestným rozsudkom OS Piešťany, č.k. 1T/31/2011 zo dňa 05.09.2011. Z toho dôvodu je návrh podaný aktívne vecne legitimovanou osobou v zastúpení Ing. K. H. a preto i námietka odporcu na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa je nedôvodná. Súd mal preukázané výpoveďami svedkov i listinnými dôkazmi, že v období od 15.02.2008 do 31.03.2010 bol ako konateľ navrhovateľa zapísaný odporca, K. H., ktorý sa ako konateľ i správal postaviac sa do pozície výlučného pokladníka na zúčtovanie denných tržieb. Navrhovateľ odvolal odporcu z funkcie pokladníka s okamžitou účinnosťou až dňa 25.03.2010. Odporca tieto skutočnosti nenamietal ani vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu či prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovateľ sa domáha zaplatenia finančnej hotovosti z titulu náhrady škody, preto sa súd najprv vyporiadal pri jednotlivých dielčích nárokoch s tým, či sú u nich preukázané základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. 1/ či došlo zo strany odporcu k porušeniu právnej povinnosti, 2/ či vznikla škoda, 3/ či existovala príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a 4/ či odporca zavinil majetkový úbytok navrhovateľa (ďalej len „splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu“). Pri porušení právnej povinnosti súd skúmal, či odporca porušil právne povinnosti plynúce mu z všeobecných právnych predpisov. Súd skúmal, či navrhovateľ preukázal vznik jednotlivých dielčích škôd, t.j. či aj reálne došlo k zmenšeniu jeho majetku. Navrhovateľ sa domáha titulom náhrady škody: 1/ sumy 1.579,54 Eur ako majetkového úbytku (trovy konania zaplatené v konaní sp. zn. 5Cb/127/2008 Ing. K. H.), 2/ sumy 1.871,65 Eur ako majetkový úbytok (zaplatený navrhovateľom externej právnickej firme v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008). 1/ Vzhľadom na právoplatný rozsudok OS Piešťany, č.k. 5Cb/127/2008-183 z 28.05.2009 v spojení s rozsudkom KS v Trnave, č.k. 21Cob/273/2009-264 z 12.01.2010 a právoplatný trestný rozsudok OS Piešťany, č.k. 1T/31/2011 zo dňa 05.09.2011 si súd jednoznačne ustálil, že pri falšovaní dokladov odporcom ohľadom zmeny konateľa v obchodnom registri konal odporca protizákonne, t.j. porušil svoju právnu povinnosť zdržať sa takého nekalého konania. Súd mal preukázané i celú výšku škody 1.579,54 Eur z titulu náhrady trov konania vyplateného navrhovateľom Ing. K. H. v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva príčinná súvislosť, lebo pokiaľ by sa odporca svojim protiprávnym konaním nedal zapísať ako konateľ navrhovateľa do obchodného registra, Ing. Pavol Kopáni ako konateľ sa nemusel domáhať nápravy neplatnosťou právneho úkonu, nemal by právneho zástupcu a preto by mu ani nevznikli trovy konania. 2/ Z účtovných dokladov mal súd preukázané, že navrhovateľ zaplatil externej právnickej firme odmenu za právne služby v konaní 5Cb/127/2008 zastupujúc navrhovateľa (vtedy ako konateľ vystupoval odporca) celkovo sumu 1.871,65 Eur. Z obsahu faktúr (č. 30409, č. 40309, č. 30209, č. 31108) a špecifikácií súm za úkony mal súd preukázané, že si právnická kancelária vyúčtovala v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008 sumy, ktoré boli navrhovateľom v zastúpení odporcom (ako konateľom) uhradené právnenému zástupcovi nasledovne: z faktúry č. 31108 suma 622,14 Eur dňa 12.12.2008, z faktúry č. 30209 suma 749,70 Eur dňa 09.02.2009; z faktúry č. 40309 suma 187,43 Eur dňa 12.03.2009, z faktúry č. 30409 suma 312,38 Eur dňa 08.04.2009 (Výpočet: 622,14 Eur + 749,70 Eur + 187,43 Eur + 312,38 Eur = 1.871,65 Eur). I v tomto prípade je porušenie právnej povinnosti odporcu a jeho

protiprávnosť konania osvedčená vyššie citovaným právoplatným rozsudkom sp. zn. 1T/31/2011, pričom odporca bol uznaný vinným. Taktiež mal súd preukázanú výšku škody 1.871,65 Eur, t.j. majetkový úbytok, o ktorý sa znížil majetok navrhovateľa práve pre protiprávne konanie odporcu. Taktiež tu existuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti odporcu. Z tohto dôvodu súd vyhovel návrhu v časti zaplatenia súm 1.579,54 Eur a 1.871,65 Eur z titulu náhrady škody. Súd pri týchto nárokoch dodáva, že v čase vzniku týchto škôd (1.579,54 Eur a 1.871,65 Eur) vychádzal z toho, že v tomto období nebol odporca v pracovnom pomere u navrhovateľa, preto nie je u neho možné aplikovať ustanovenia o náhrade škody z Zákonníka práce (hlavne limitácie výšky škody), ale všeobecné ustanovenia o náhrade škody podľa Občianskeho zákonníka.

Pri posudzovaní uplatneného nároku vo výške 41.039,41 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z preukázanej skutkovej okolnosti, že odporca vystupoval u navrhovateľa ako konateľ v období od 15.02.2008 do 31.03.2010. Sumu 41.039,41 Eur pozostáva z manka v pokladni vo výške 1.363,70 Eur (reálne chýbali v pokladni peniaze) a z sumy 39.675,71 Eur prevzatej odporcom proti jeho podpisu dňa 26.03.2010 ako „záloha na mzdu 03/2010“. Súd mal preukázané z výsluchu svedkov i daňových dokladov z tohto obdobia, že odporca v tomto období vykonával aj funkciu pokladníka, robil všetky operácie súvisiace s peňažnou tržbou odovzdávanou mu na konci pracovného dňa, len on robil bezhotovostné peňažné transakcie. Tieto činnosti robil v období, keď nebol u navrhovateľa v pracovnom pomere a ani skutočným konateľom spoločnosti. Tu súd už len opäť odkázal na právoplatný trestný rozsudok č.k. 1T/31/2011 zo dňa 05.09.2011, z ktorého obsahu súd zistil, že odporca konal úmyselne v snahe ako konateľ ovládať spoločnosť. Taktiež je na mieste i pri tomto uplatnenom nároku odkázať na rozsudok OS Piešťany, č.k. 5Cb/127/2008-183 z 28.05.2009 v spojení s rozsudkom KS v Trnave, č.k. 21Cob/273/2009-264 z 12.01.2010. Čiže z týchto skutočností si súd ustálil, že akékoľvek nakladanie s peniazmi navrhovateľa odporcom je v rozpore so zákonom. Vzhľadom na opísané konanie a správanie sa odporcu zastávajúceho funkciu pokladníka u navrhovateľa súd jeho konanie vyhodnotil ako konanie bez právneho dôvodu. Súd prihliadal na to, že odporca nebol u navrhovateľa zamestnancom a ani len konateľom a preto nemal nie len povinnosť, ale ani len právo finančné prostriedky navrhovateľa z dennej tržby preberať, disponovať s nimi. Súd vychádzal z toho, že po právoplatnosti rozsudku sp. zn. 5Cb/127/2008 sa na podnet Ing. K. H. vykonala inventarizácia k 24.03.2010, ktorej sa odporca nezúčastnil, aj keď mu poštou bola doručená výzva dostaviť sa na ňu. Z obsahu záznamu inventarizácie (č.l. 31) má súd za preukázané, že k 24.03.2010 bol rozdiel medzi účtovným stavom pokladničnej knihy (45.092,41 Eur) a skutočným prepočítaným stavom pokladničnej hotovosti v predajni navrhovateľa (4.415,79 Eur) v sume 40.676,62 Eur. Súd mal z účtovných dokladov preukázané, že odporca ešte aj 25.03.2010 a 26.03.2010 disponoval s peniazmi navrhovateľa, čo vyplýva z jeho podpisov na účtovných dokladoch. Súd mal preukázané, že odporca dňa 25.03.2010 uhradil 419,86 Eur za lízing; 25.03.2010 uhradil 14,24 Eur za overovanie listín; 25.03.2010 v hotovosti prevzal tržbu 393,37 Eur; 26.03.2010 v hotovosti prevzal tržbu 403,52 Eur. Keďže ide o sumy, ktoré neboli následne zaúčtované v účtovníctve navrhovateľa a ani reálne do účtovníctva prijaté, súd si ustálil, že peniaze ostali v dispozícii odporcu či použité na jeho účely. Súd mal taktiež výdavkovým pokladničným dokladom z 26.03.2010 (č.l. 26) preukázané, že odporca prevzal sumu 39.675,71 Eur ako zálohu na mzdu 03/2010. Súd mal ustálené, že odporca nebol v marci 2010 v pracovnom pomere u navrhovateľa, preto nemal nárok ani na zálohu na mzdu a preto predmetnú sumu prijal neoprávnene. Z tohto dôvodu sa odporca bezdôvodne obohatil o túto sumu (je súčasťou zisteného manka pri inventarizácii). Na základe týchto skutočností si súd ustálil nevyúčtovanú sumu pokladničnej hotovosti k 26.03.2010 práve v sume 41.039,41 Eur (manko v pokladni 1.363,70 Eur a záloha na mzdu 39.675,71 Eur). Táto suma navrhovateľovi chýba a doposiaľ ju odporca nevyúčtoval, ani ničím neodôvodnil či už v rámci e-mailovej komunikácie so súdom alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Originálmi príjmových pokladničných dokladov a výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 26.03.2010 mal súd preukázané, že ako príjemca peňazí je tu uvádzaný odporca a pri jeho mene je taktiež podpísaný. Pravosť podpisov si súd podporne potvrdil i vypočítanými svedkami. Odporca v priebehu konania nikdy nepoprel, že by sumy uvádzané v návrhu neprevzal (návrh mu bol doručený aj s prílohami dňa 28.05.2012). Platí všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Pre vznik záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa zásadne nevyžaduje, aby takýto prospech bol získaný protiprávnym úkonom, a nevyžaduje sa teda ani zavinenie; vzniká bez zreteľa na zavinenie, lebo ide o tzv. objektívnu zodpovednosť (rozsudok NS SR, sp. zn. 3 Cdo 103/2001). Súd si z vykonaného dokazovania (hlavne účtovných dokladov, výpovedí svedkov) ustálil, že navrhovateľ odporca prevzal 41.039,41 Eur. Odporca sa ani v rámci svojho písomného vyjadrenia nevyjadril, že by predmetné peniaze vrátil a ani len nepoprel,

že by tvrdenia navrhovateľa neboli pravdivé. Čiže vyššie uvedenými sumami sa odporca bezdôvodne obohatil a preto je i povinný toto bezdôvodné obohatenie navrhovateľovi vydať. Súd mal preukázané vykonaným dokazovaním, že predmetom bezdôvodného obohatenia je v skutočnosti suma žalovaná navrhovateľom (41.039,41 Eur), odporca získal predmetnú sumu na úkor navrhovateľa a preto mu súd i uložil povinnosť práve túto sumu zaplatiť navrhovateľovi.

Nakoľko súd vyhovel návrhu v celom rozsahu v sume 44.490,60 Eur a mal preukázané, že do rozhodnutia súdu odporca ani časť z žalovanej sumy nezaplatil, súd priznal navrhovateľovi i ním správne uplatnený nárok na zákonný úrok z omeškania od 17.02.2012, lebo návrh bol doručený súdu 16.02.2012, čím sa stal splatným 17.02.2012. Súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinnému k 17.02.2012. Súd nepristúpil k výsluchu odporcu v domácom prostredí (v zmysle návrhu jeho právneho zástupcu) z dôvodu, že z predložených listinných dôkazov a svedeckých výpovedí mal súd dostatočne preukázaný skutkový stav. Odporcovi bol doručený návrh aj s prílohami riadne a včas, e-mailom komunikoval so svojim právnym zástupcom i súdom a preto mu v ktoromkoľvek štádiu konania nič nebránilo hoci i e-mailom vyjadriť sa i k skutkovým okolnostiam prípadu uvádzaných v samotnom návrhu. Odporcu tak ani raz neučinil, nežiadal byť osobne v konaní vypočutý, vo vyjadrení uvádzal jeho povinnosť mlčanlivosti a označoval sa naďalej za konateľa navrhovateľa. Z týchto dôvodov mal súd za to, že samotný výsluch odporcu v jeho domácom prostredí by do procesu nepriniesol ďalšie nové skutočnosti, došlo by jedine tak k predĺženiu celého konania. Súd priznal v zmysle § 142 ods. 1, 2 O.s.p., § 149 ods. 1 O.s.p. navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5.264,05 Eur a náhradu iných trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 2.669,- Eur. Právny zástupca navrhovateľa správne vychádzal v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov pri určení tarifnej hodnoty veci zo sumy 44.490,60 Eur. Právny zástupca určil odmenu za jeden úkon právnej pomoci správne v sume 512,85 Eur. Trovy právneho zastúpenia uplatnené právnym zástupcom navrhovateľa v celkovej sume 5.264,05 Eur pozostávajú z 1/ 9 x úkon právnej služby á 512,85 Eur (prevzatie veci a príprava z 15.04.2013, písomné vyjadrenie k námietke premlčania z 12.09.2013, účasť na pojednávaniach v dni 30.04.2013, 01.08.2013, 26.09.2013, 24.10.2013, 12.12.2013, 04.02.2014, písomné predloženie účtovných dokladov a stanovisko k nim z 19.11.2013); 2/ režijný paušál uplatnený advokátom za rok 2013: 8 x 7,81 Eur, za rok 2014: 1 x 78,04; Súčet bodov 1/,2/ je 4.686,17 Eur.; 3/ náhrada za stratu času pri cestovaní autom na pojednávania na trase Nitra - Piešťany a späť vždy 5 polhodín (5 x 13,02 Eur v r. 2013, 5 x 13,40 Eur v r. 2014) - v dni: 30.04.2013, 01.08.2013, 12.09.2013, 24.10.2013, 12.12.2013 po 65,10 Eur a dňa 04.02.2014 v sume 67,- Eur), 4/ cestovné náhrady (pohonné hmoty a amortizácia) pri použití auta zn. Volkswagen polo (6,3/100km), na trase Nitra - Piešťany a späť - 56 km x 2 a to 6 x na pojednávanie: dňa 30.04.2013 v sume 30,92 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,477 Eur/100/); dňa 01.08.2013 v sume 31,21 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,518 Eur/100/); dňa 26.09.2013 v sume 31,12 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,506 Eur/100/); dňa 24.10.2013 v sume 30,78 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,458 Eur/100/); dňa 12.12.2013 v sume 30,74 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,452 Eur/100/); dňa 04.02.2014 v sume 30,61 Eur (56 km x 2 x 0,183 + /112 km x 6,3 l x 1,433 Eur/100/).

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho advokáta odvolanie odporca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh v celom rozsahu zamietol, alebo ho zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa súd prvého stupňa nezistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Odporca opätovne uviedol, že je konateľom i zamestnávateľom, preto Ing. Kopáni nie je aktívne legitimovaný na takéto podanie, je len spoločníkom. Odporcovi funkcia konateľa dodnes právoplatne nezanikla. Súd prvého stupňa nesprávne posúdil jednotlivé nároky, s poukazom na právnu kvalifikáciu konania odporcu i dĺžku premlčacích dôb. V konaní nebolo preukázané, že odporca spôsobil navrhovateľovi škodu a nebolo posudzované, či mohlo konanie odporcu súvisieť so zavineným porušením pri plnení pracovných úloh v zmysle § 179 ods. 1 Zákonníka práce a s tým súvisiacim zákonným obmedzením výšky náhrady škody. Z výpovedí svedkov vyšlo najavo, že s finančnými prostriedkami navrhovateľa bolo nakladané nezodpovedne všetkými zúčastnenými osobami bez možnosti riadne vymedziť osobu zodpovednú za schodok. Súd nevysvetlil, čo ho viedlo k úvahe, že odporca nebol oprávnený vyplatiť si sumu 39.675,71 Eur ako zálohu za mzdu.

Odvolaateľ namietal tiež procesné pochybenia, a to nevypočutie odporcu, nevykonanie dôkazu skúmaním účtovníctva navrhovateľa a posúdenie, či sa jedná o škodu skutočnú alebo iba o škodu účtovnú.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu odporcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolaateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolaateľovi. Odvolaateľ vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti či dôkazy než tie, ktoré uviedol už v konaní pred prvostupňovým súdom, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal.

K námietke odvolaťa, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza:

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je

svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Ako už bolo konštatované vyššie, podľa odvolacieho súdu prvostupňový súd vykonal podrobné, rozsiahle a vo všetkých ohľadoch vyčerpávajúce dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci. Neobstojí preto námietka odporcu, ktorý namietal, že v konaní nebol osobne vypočutý, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového súdu, pre ktoré odporca nebol vypočutý, keď dôvodne poukázal na to, že z predložených listinných dôkazov a svedeckých výpovedí mal súd dostatočne preukázaný skutkový stav. Odporcovi bol doručený návrh aj s prílohami riadne a včas, e-mailom komunikoval so svojim právnym zástupcom i súdom a preto mu v ktoromkoľvek štádiu konania nič nebránilo hoci i e-mailom vyjadriť sa i k skutkovým okolnostiam prípadu uvádzaných v samotnom návrhu. Odporca tak ani raz neučinil, nežiadal byť osobne v konaní vypočutý, vo vyjadrení uvádzal jeho povinnosť mlčanlivosti a označoval sa naďalej za konateľa navrhovateľa. Z týchto dôvodov mal súd

prvého stupňa dôvodne za to, že samotný výsluch odporcu v jeho domácom prostredí by do procesu nepriniesol ďalšie nové skutočnosti, došlo by jedine tak k predĺženiu celého konania. Odvolací súd dodáva, že odporca bol v konaní zastúpený advokátom, t.j. kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorého povinnosťou bolo uplatniť všetky prostriedky obrany proti návrhu. Argument odporcu, podľa ktorého sa pojednávaní nemohol zúčastniť z dôvodu, že nemal finančné prostriedky na cestu, možno vzhľadom na vzdialenosť mesta Hlohovec od mesta Piešťany a s tým spojené náklady na cestu považovať za účelový. V žiadnom prípade teda nemožno dospieť k takému záveru, že by postupom súdu prvého stupňa došlo vo vzťahu k odporcovi k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Nevykonanie dôkazu spočívajúceho v skúmaní účtovníctva navrhovateľa považuje odvolací súd za dôvodné, nakoľko súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie špecifikovanými listinnými dôkazmi a výsluchom svedkov bolo dostatočné na preukázanie dôvodnosti žalobného návrhu vo všetkých jeho častiach.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku a v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. primerane i uznesenia súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP, porovnaj napr. rozsudok *Garcia Ruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Aj Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku s cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s jeho vyššie uvedeným výkladom je zrejmé, že prvostupňový súd sa ním dôsledne riadil. Z odôvodnenia rozhodnutia je možné zistiť, ako konkrétne prvostupňový súd aplikoval jednotlivé hmotnoprávne ustanovenia, dáva odpoveď na všetky rozhodujúce otázky, dostatočne sa vysporadúva s argumentáciou oboch účastníkov, preto nemožno súhlasiť s odvolacou námietkou odporcu, ktorý považuje odôvodnenie rozsudku za nedostatočné a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Čo sa týka aktívnej legitímácie na podanie návrhu, súd prvého stupňa správne vychádzal z obsahu rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 5Cb/127/2008-183 zo dňa 28.05.2009 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.01.2010, právoplatného 19.02.2010 (č.l. 40, 46), z ktorých jednoznačne vyplýva, že jediným konateľom navrhovateľa bol v čase podania návrhu na súd a aj v súčasnosti je Ing. Pavol Kopáni a nie odporca, teda osobou oprávnenou konať v mene navrhovateľa je konateľ spoločnosti Ing. Pavol Kopáni.

Čo sa týka správnosti posúdenia jednotlivých navrhovateľom uplatnených nárokov, súd prvého stupňa správne posúdil právny základ a aj výšku uplatnených nárokov.

Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia finančnej hotovosti z titulu náhrady škody, preto sa súd prvého stupňa správne najprv vyporiadal pri jednotlivých dielčích nárokoch s tým, či sú u nich preukázané základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. 1/ či došlo zo strany odporcu k porušeniu právnej povinnosti, 2/ či vznikla škoda, 3/ či existovala príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a 4/ či odporca zavinil majetkový úbytok navrhovateľa (ďalej len „splnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu“). Pri porušení právnej povinnosti súd skúmal, či odporca porušil právne povinnosti plynúce mu z všeobecných právnych predpisov. Súd skúmal, či navrhovateľ preukázal vznik jednotlivých dielčích škôd, t.j. či aj reálne došlo k zmenšeniu jeho majetku. Navrhovateľ sa domáhal titulom náhrady škody: 1/ sumy 1.579,54 Eur ako majetkového úbytku (trovy konania zaplatené v konaní sp. zn. 5Cb/127/2008 Ing. K. H.), 2/ sumy 1.871,65 Eur ako majetkový úbytok (zaplatený navrhovateľom externej právnickej firme v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008). 1/ Vzhľadom na právoplatný rozsudok OS Piešťany, č.k. 5Cb/127/2008-183 z 28.05.2009 v spojení s rozsudkom KS v Trnave, č.k. 21Cob/273/2009-264 z 12.01.2010 a právoplatný trestný rozsudok OS Piešťany, č.k. 1T/31/2011 zo dňa 05.09.2011 si súd prvého stupňa správne ustálil, že pri falšovaní dokladov odporcom ohľadom zmeny konateľa v obchodnom registri konal odporca protizákonne, t.j. porušil svoju právnu povinnosť zdržať sa takého nekalého konania. Súd mal preukázané i celú výšku škody 1.579,54 Eur z titulu náhrady trov konania vyplateného navrhovateľom Ing. K. H. v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008. Z týchto skutočností jednoznačne vyplýva príčinná súvislosť, lebo pokiaľ by sa odporca svojim protiprávnym konaním nedal zapísať ako konateľ navrhovateľa do obchodného registra, Ing. Pavol Kopáni ako konateľ sa nemusel domáhať nápravy neplatnosťou právneho úkonu, nemal by právneho zástupcu a preto by mu ani nevznikli trovy konania. 2/ Z účtovných dokladov mal súd prvého stupňa správne preukázané, že navrhovateľ zaplatil externej právnickej firme odmenu za právne služby v konaní 5Cb/127/2008 zastupujúc navrhovateľa (vtedy ako konateľ vystupoval odporca) celkovo sumu 1.871,65 Eur. Z obsahu faktúr (č. 30409, č. 40309, č. 30209, č. 31108) a špecifikácií súm za úkony mal súd preukázané, že si právnická kancelária vyúčtovala v súvislosti s konaním sp. zn. 5Cb/127/2008 sumy, ktoré boli navrhovateľom v zastúpení odporcom (ako konateľom) uhradené právnenému zástupcovi nasledovne: z faktúry č. 31108 suma 622,14 Eur dňa 12.12.2008, z faktúry č. 30209 suma 749,70 Eur dňa 09.02.2009; z faktúry č. 40309 suma 187,43 Eur dňa 12.03.2009, z faktúry č. 30409 suma 312,38 Eur dňa 08.04.2009 (Výpočet: 622,14 Eur + 749,70 Eur + 187,43 Eur + 312,38 Eur = 1.871,65 Eur). I v tomto prípade je porušenie právnej povinnosti odporcu a jeho protiprávnosť konania osvedčená vyššie citovaným právoplatným rozsudkom sp. zn. 1T/31/2011, pričom odporca bol uznaný vinným. Taktiež mal súd preukázanú výšku škody 1.871,65 Eur, t.j. majetkový úbytok, o ktorý sa znížil majetok navrhovateľa práve pre protiprávne konanie odporcu. Taktiež tu existuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti odporcu. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa dôvodne vyhovel návrhu v časti zaplatenia súm 1.579,54 Eur a 1.871,65 Eur z titulu náhrady škody. V čase vzniku týchto škôd (1.579,54 Eur a 1.871,65 Eur) v tomto období nebol odporca v pracovnom pomere u navrhovateľa, preto nie je u neho možné aplikovať ustanovenia o náhrade škody v zmysle ustanovení Zákonníka práce (hlavne limitácie výšky škody), ale všeobecné ustanovenia o náhrade škody podľa Občianskeho zákonníka.

Pri posudzovaní uplatneného nároku vo výške 41.039,41 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia súd prvého stupňa správne vychádzal z preukázanej skutkovej okolnosti, že odporca vystupoval u navrhovateľa ako konateľ v období od 15.02.2008 do 31.03.2010. Suma 41.039,41 Eur pozostáva z manka v pokladni vo výške 1.363,70 Eur (reálne chýbali v pokladni peniaze) a zo sumy 39.675,71 Eur prevzatej odporcom proti jeho podpisu dňa 26.03.2010 ako „záloha na mzdu 03/2010“. Súd mal preukázané z výsluchu svedkov i daňových dokladov z tohto obdobia, že odporca v tomto období vykonával aj funkciu pokladníka, robil všetky operácie súvisiace s peňažnou tržbou odovzdávanou mu na konci pracovného dňa, len on robil bezhotovostné peňažné transakcie. Tieto činnosti robil v období, keď nebol u navrhovateľa v pracovnom pomere a ani skutočným konateľom spoločnosti. Vzhľadom na opísané konanie a správanie sa odporcu zastávajúceho funkciu pokladníka u navrhovateľa súd prvého stupňa správne jeho konanie vyhodnotil ako konanie bez právneho dôvodu. Súd prihliadal na to, že odporca nebol u navrhovateľa zamestnancom a ani len konateľom a preto nemal nielen povinnosť, ale ani právo finančné prostriedky navrhovateľa z dennej tržby preberať, disponovať s nimi. Súd vychádzal z toho, že po právoplatnosti rozsudku sp. zn. 5Cb/127/2008 sa na podnet Ing. K. H. vykonala inventarizácia k 24.03.2010, ktorej sa odporca nezúčastnil, aj keď mu poštou bola doručená výzva dostaviť sa na ňu. Z obsahu záznamu inventarizácie (č.l. 31) má súd za preukázané, že k 24.03.2010 bol rozdiel medzi účtovným stavom pokladničnej knihy (45.092,41 Eur) a skutočným

prepočítaným stavom pokladničnej hotovosti v predajni navrhovateľa (4.415,79 Eur) v sume 40.676,62 Eur. Súd mal z účtovných dokladov preukázané, že odporca ešte aj 25.03.2010 a 26.03.2010 disponoval s peniazmi navrhovateľa, čo vyplýva z jeho podpisov na účtovných dokladoch. Súd mal preukázané, že odporca dňa 25.03.2010 uhradil 419,86 Eur za lízing; 25.03.2010 uhradil 14,24 Eur za overovanie listín; 25.03.2010 v hotovosti prevzal tržbu 393,37 Eur; 26.03.2010 v hotovosti prevzal tržbu 403,52 Eur. Keďže ide o sumy, ktoré neboli následne zaúčtované v účtovníctve navrhovateľa a ani reálne do účtovníctva prijaté, súd si ustálil, že peniaze ostali v dispozícii odporcu či použité na jeho účely. Súd mal taktiež výdavkovým pokladničným dokladom z 26.03.2010 (č.l. 26) preukázané, že odporca prevzal sumu 39.675,71 Eur ako zálohu na mzdu 03/2010. Súd prvého stupňa mal správne ustálené, že odporca nebol v marci 2010 v pracovnom pomere u navrhovateľa, preto nemal nárok ani na zálohu na mzdu a preto predmetnú sumu prijal neoprávnene. Z tohto dôvodu sa odporca bezdôvodne obohatil o túto sumu (je súčasťou zisteného manka pri inventarizácii). Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa správne ustálil nevyúčtovanú sumu pokladničnej hotovosti k 26.03.2010 práve v sume 41.039,41 eur (manko v pokladni 1.363,70 Eur a záloha na mzdu 39.675,71 Eur). Táto suma navrhovateľovi chýba a doposiaľ ju odporca nevyúčtoval, ani ničím neodôvodnil. Originálmi príjmových pokladničných dokladov a výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 26.03.2010 mal súd preukázané, že ako príjemca peňazí je tu uvádzaný odporca a pri jeho mene je taktiež podpísaný. Pravosť podpisov si súd podporne potvrdil i vypočutými svedkami. Odporca v priebehu konania nikdy nepoprel, že by sumy uvádzané v návrhu neprevzal (návrh mu bol doručený aj s prílohami dňa 28.05.2012). Platí všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Pre vznik záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa zásadne nevyžaduje, aby takýto prospech bol získaný protiprávnym úkonom, a nevyžaduje sa teda ani zavinenie; vzniká bez zreteľa na zavinenie, lebo ide o tzv. objektívnu zodpovednosť (rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 103/2001). V takto preukázanej výške sa odporca bezdôvodne obohatil a preto je i povinný toto bezdôvodné obohatenie navrhovateľovi vydať. Súd mal preukázané vykonaným dokazovaním, že predmetom bezdôvodného obohatenia je v skutočnosti suma žalovaná navrhovateľom (41.039,41 Eur), odporca získal predmetnú sumu na úkor navrhovateľa a preto mu súd prvého stupňa správne uložil povinnosť práve túto sumu zaplatiť navrhovateľovi.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Bezdôvodné obohatenie je v § 451 ods. 1 konštruované ako záväzkový vzťah (veľmi podobný zodpovednostnému vzťahu) medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Bezdôvodné obohatenie je v § 451 ods. 2 konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať. Bezdôvodné obohatenie je teda zamerané len na to, aby sa vydalo tomu, na úkor koho bolo získané. Bezdôvodné obohatenie je majetkový prospech, ktorý bol získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napríklad domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli, alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. V takomto prípade však treba preskúmať, či nedošlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy, ak druhý účastník plnenie akceptoval a poskytol protiplnenie. Takýto postup je možný len vtedy, keď zmluvu možno uzavrieť v akejkoľvek forme, teda pokiaľ nie je obligatórna písomná forma.

Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z § 456 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu oprávneným. Je ním ten, na úkor koho sa predmet bezdôvodného obohatenia získal, teda ten koho v majetkovej sfére došlo k zmenšeniu majetku. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný vyplýva z § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie. Je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého bezdôvodne zväčšil. Majetkový prospech môže spočívať aj v tom, že majetok povinného sa nezmenšil, hoci by sa zmenšiť mal, keby si obohatený za bežných okolností plnil svoje povinnosti. Všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením, musí sa vydať. Pre túto povinnosť je irelevantné, bez právneho významu, či ten kto bezdôvodné obohatenie získal, bol v dobrej viere alebo nie.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému navrhovateľovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému odporcovi. Navrhovateľ si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.